

FERRAN GARCIA SEVILLA
TEXT PER A JOSEP MIQUEL GARCIA

Camp de Tarragona
Maig 2019

Benvolgut Josep Miquel,
veig que recordes totes les coses bàsiques externes d'aquella exposició a Santa Mònica aquell 1988. Bob Dylan té una cançó que s'anomena "She belongs to me" (malgrat el títol desafortunat) en la que diu que els artistes no miren mai enrere. Estic d'acord, però excloent tots aquells artistes buròcrates i que fan carrera, o els artistes de mercat. O els dels llocs comuns que són munió. Gran part de l'art que veiem avui és il·lustratiu sense il·lustració. Segur que hi ha un *reggaeton* que diu el mateix que el premi Nobel amb altres paraules. Mirar enrere et fa fer el mateix camí però des de supòsits obligatòriament diferents. Hi ha gent que li agrada, però no a mi. Les coses han canviat molt, com sempre (l'únic permanent és el canvi), i també la meva? nostra? forma de pensar? i de fer? sobre el món, sobre l'art i sobre el món de l'art. Món i art són paraules que crec que surten al diccionari, i en alguns llibres posteriors als temps de la caverna. Tot canvia, tot es mou, i ho perceps qualsevol humà per ignorant que sigui.

Hi ha tanta oferta cultural a les grans capitals mundials que no dóna temps ni mental ni físic. Avui en dia tot és cultura. Els polítics criden el seu nom amb devoció per guanyar vots i fer-se els interessants. Els deserts i llocs apartats continuen buits, i és allà on anem quan volem pensar. Una cosa i una altra, totes simultànies, i simultaneïtats una darrera de l'altra. Quasi totes elles apareixen i desapareixen com per art de màgia. Quanta burocràcia, i funcionaris i intermediaris i proveïdors!!! Però sempre, o quasi sempre, sense posar en el centre el creador, que finalment és l'origen de la cadena. Tantes coses, diners, persones, baralles, cops de colze, *et alia*, per situar-se sota el focus. Els insectes quan volen cap a la llum es cremen, amb aquell sorollet tan curiós i tràgic...cric, cric...

De la Tecla Sala m'has recordat que va ser un moment molt intens amb molts projectes simultanis (perquè diem projectes a les coses que fan els anomenats artistes? i, de passada, perquè diem treballar quan realitzem dites obres d'art?). No sé si saps que una nit varen entrar uns *quincorros* i ho van destrossar tot. Moltes i moltes obres reduïdes al no-res. Molt de mesos perduts, o guanyats? Es devien divertir molt, perquè l'endemà varen trobar xeringues. També van repintar, afegir, coses a un tauló de bastida d'obra (de construcció, no artística) que li dedicava a la meva filla, nascuda aquell mateix dia. Vaig conservar el que van fer. El vaig interpretar com un regal, lluny de cabrejar-me. El meu jo devia estar en una altra banda. El vaig posar a Sta. Mònica, juntament amb un altre pintat de groc amb unes rajoles, blaves, alineades una al costat de l'altra amb el número 0. El zero infinit. Crec que encara estan al meu estudi en algun lloc, plens de fongs i corcs.

Ara, de sobte, recordo l'advertència de Voltaire: "Aquells que us poden fer creure absurditats, poden fer-vos cometre atrocitats". I ja no sé què pensar.

Al centre de la sala de la Tecla, com deus recordar, hi havia un gran cub blanc, a la manera d'una *kaaba* blanca amb 4 composicions també fetes amb taulons d'obra que simulaven? recordaven? suggerien? objectes i amulets de rituals de religions?

cerimònies? creences? lleis? estranyes, passades o per venir. I un munt de mosaics fets de rajoles domèstiques encerclant aquest centre marcià. Els mosaics pesen encara el que no ets pots imaginar.

També fas referència al gruixut catàleg de l'exposició de 366 pàgines. Crítiques viperines d'aquells temps em varen crucificar per "enxufat", però no sabien que la major part el vaig pagar jo. *Destroyers* hi ha sempre pels més diversos motius. A vegades al món de l'art s'utilitza l'artista per promoció personal. Te'n podria explicar unes quantes.

Acabes el teu text esmentant el naixement de la meva filla Cora. Ara ella es cardiòloga d'un hospital públic i m'ensenya moltes coses sobre el cor. En té 30. A cor si li afegeixes una a surt el seu nom, però no, no és el destí ni coses de les muses (museu), ni que son pare, jo, tenia visió amb kriptonita. No. Cora deriva de *koré* que significa noia en grec clàssic. El seu equivalent masculí és *kuroi*, com ens van ensenyar a la Facultat. A Grècia, quedes tocat per sempre més quan ets poses davant d'una d'aquestes figures.

De joves? ens il.lusionem pensant que l'art canviarà la trajectòria dels astres, ara, amb 70 anys, penso que si es decoració, ombra, ja és molt. I en realitat ja és molt. Fins i tot les obres estilísticament més polítiques o socials. OH, tempora!!!! Decoració?, com aquells paisatges que es veuen emmarcats per una finestra amb el seu marc (*framing* avant la lettre?) i que deixen veure arbres i rius de la zona de la Toscana o la Llombardia d'algunes pintures renaixentistes. Paisatges que he tingut la sort de veure avui mateix per la zona de Santes Creus: oliveres perfectes en el seu tronc, braços i dits, vinya eucarística i blasfema, garrofers amb llengües negres infernals que feien mofa de les cabòries humanes. A Baruch Spinoza també li hauria agradat fer aquest recorregut en bici. Segur que haurien tingut una bona conversa. Avui és 12 de maig de 2019. Després de maig, juny, i després de 2019, 2020.

El *sfumatto* leonardesco, lluny de singularitzar les coses pel seu límit físic definit, fa que les coses penetrin una mica unes dintre de les altres? Fa que els seus contorns en contacte siguin més indefinits, ombrívols, imprecisos. No acabem de fer caminar la mirada per una cosa, quan ja ens trobem introduïts en una altra. Podríem interpretar-ho com una metàfora que tot està connectat amb tot? Cada cosa està en el seu lloc perquè manté un equilibri de forces amb tot el que l'envolta, proper o llunyà. Els físics saben alguna cosa sobre això.

Sloterdijk diu que no necessitem més déus perquè són grans simplificadors, sinó que necessitem un nou art de pensar que ens orienti en un món complex. Per a què volem saber tantes coses i tan intranscendents?, si al final no podem assegurar res, qualsevol que sigui el concepte de "veritat" que tinguis. I menys en el món de l'art, de les idees. Fum d'artista, mai millor dit. Interpretacions i interpretacions, interpretacions de tothom, i més interpretacions amb la veu més alta, menys aquells que passen de llarg. Em pregunto, si mirant "Sant Mateu i l'àngel" de Caravaggio, puc aplicar la teoria quàntica de cordes al veure l'àngel cap per avall? Puc considerar que el Javé central, de gest autoritari, del fresc de La Creació de Michelangelo de la Capella Sixtina, el que ho fa rotar tot, és un Pollock però de veritat? Hi ha antecedents d'això? O dit d'una altra manera, Jackson P., és un ridícul dansaire tribal? I si el comparem amb el dibuix del Tao del segle XI a la Xina durant la dinastia dels Song del Nord ?

Tanmateix, sempre interpretem, per conèixer i reconèixer, per supervivència, i a aquesta interpretació personal s'ajunten les interpretacions dels altres amb les més diverses voluntats i emocions: ampliar, reduir, destruir, justificar, elogiar, menystenir, etc. Una veritable selva d'interpretacions, amb lleons i gaseles a cada cantonada.

Tot plegat, castells de sorra a la vanitat. Vanitat i *vanitas* al mateix temps. Ser el primer de la fila. Quantes andròmines dites artístiques s'han creat només en els últims 50 anys? Tenim una veritable aglomeració. I jo, Josep Miquel, m'aplico el compte enrere: la setmana passada vaig partir en quatre trossos, amb una serra mecànica, més de 30 pintures meves dels anys vuitanta que havia guardat anys i panys. Friso per tornar a fer-ho, és un autèntic xute d'adrenalina i serotonina juntes. És addictiu. La destrucció és poderosa, més que la creació. El problema ve després perquè no he trobat encara transportista que se les endugui. Em diuen que la pintura és tòxica i que no troben deixalleria per abocar-ho. Repeteixo, diuen que la pintura és tòxica.

Per tot arreu hi ha ídols, molts d'ídols, multitud de petits o grans ídols mesquins que ens esclavitzen, això sí molt lluents. ¿Qui o què tindrà el valor, una altra vegada, com deia Nietzsche, de trencar-los a martellades, per veure només com sonen a l'hostiar-los i per percebre la seva buidor? Merda, no estaven plens, i jo que...!!! No eren ni un coco. I ¿quan recuperarem l'embriaguesa que reclama aquest autor per sentir, construir, interpretar, crear, art, colgats com estem de tanta correcció política, de tanta burocràcia?: els putos amos!!! Seguiment cec de les normes, obediència... Diu Canetti que la massa humana en estat de por vol romandre agrupada. Com els nyus. Em sento distanciat dels mortals que perden el cul per oferir sacrificis de les seves pròpies criatures damunt de l'altar de l'art (i el poble). Els primers de la fila.

Caballero, que le pongo? Un cafè, escudero!

Ah, a la mateixa cançó que citava al principi diu que els artistes no ensopeguen mai perquè no tenen lloc on caure.

Camp de Tarragona, 12 Maig 2019